

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/84/2020
Identifikačné číslo spisu: 7119205441
Dátum vydania rozhodnutia: 17.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7119205441.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého P., bývajúceho u matky a otca, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, so sídlom v Košiciach, Staničné námestie č. 9, dieťa rodičov: matky Ing. N., bývajúcej v O. a otca Q., bývajúceho v O., obaja zastúpení advokátkou JUDr. Karin Juhásovou, so sídlom v Košiciach, Húskova 19, za účasti navrhovateľa JUDr. D., bývajúceho v O., zastúpeného Advokátskou kanceláriou NIŽNÍK, spol. s r. o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 21, o návrhu navrhovateľa na vydanie neodkladného opatrenie o úpravu styku starého otca s maloletým, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 41P/19/2019, o dovolaní otca a matky maloletého proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. septembra 2019, sp. zn. 8CoP/229/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením o neodkladnom opatrení z 11. júna 2019, č. k. 41P/19/2019-16 upravil styk navrhovateľa (ďalej aj „starý otec“) s maloletým tak, že starý otec je oprávnený stykať sa s maloletým každú párnú sobotu v roku od 09:00 hod. do 12:00 hod., počínajúc vykonateľnosťou tohto rozhodnutia, pričom prvých päť stretnutí sa bude realizovať za prítomnosti matky dieťaťa, a to tak, že starý otec maloleté dieťa prevezme a po ukončení styku odovzdá späť matke v obchodnom centre Aupark v Košiciach, Námestie osloboditeľov 1, Košice, na 2. poschodí v priestoroch pred detským kútikom „Timeout“. Ďalej zaviazal rodičov maloletého dieťaťa na styk so starým otcom riadne pripraviť, poučil ich i kolízneho opatrovníka, že môžu podať na súd návrh na začatie konania vo veci samej o úprave styku starého otca s maloletým dieťaťom. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným uznesením potvrdil uznesenie

súdu prvej inštancie z 11. júna 2019, sp. zn. 41P/19/2019 vo výroku o úprave styku navrhovateľa (starého otca) s maloletým každú párnú sobotu v roku od 9:00 hod. do 12:00 hod. a v ostatnej časti zmenil tak, že navrhovateľ prevezme maloletého od matky na začiatku súdom upraveného styku v rodinnom dome na O. a na tom istom mieste vráti maloletého matke po skončení súdom upraveného styku a matka je oprávnená byť prítomná počas súdom upraveného styku navrhovateľa s maloletým. Ďalej zaviazal rodičov riadne pripraviť maloletého na styk s navrhovateľom a zrušil výrok uznesenia o povinnosti uloženej súdom na podanie návrhu vo veci samej a výrok o trovách konania. V odôvodnení odvolací súd skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, že a/ navrhovateľ osvedčil naliehavosť neodkladnej úpravy pomerov danú záujmom na vytvorení, resp. obnovení citovej väzby maloletého k starému otcovi, b/ starý otec ako jediná blízka osoba bol vylúčený zo styku s maloletým, c/ predpoklad súdu prvej inštancie (v súdnom konaní pod sp. zn. 11P/126/2017) o urovnaní vzťahov v rodine ako podmienky pre úpravu styku starého otca s maloletým sa nespĺnil a odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia (sp. zn. 7CoP/231/2018 zo 17. apríla 2019) iba vyslovil predpoklad, že starý otec svoj nepriateľský postoj voči otcovi bude prenášať na dieťa, d/ výsledky doterajšieho dokazovania a z nich vyplývajúce závery predchádzajúcich rozhodnutí, že starý otec má prístup k maloletému v rodinnom dome na O., kde rodičia aj s maloletým navštevujú starú matku, nemožno bez ďalšieho považovať za preukázané v čase terajšieho rozhodovania a aj v prípade, že by stará matka (manželka navrhovateľa) bývala v rodinnom dome na O., je možné vylúčenie starého otca z možnosti stretnutia s mal. vnukom, e/ rozhodnutím súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty (predvídateľnosti súdneho rozhodnutia), f/ rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v rozpore s čl. 41 ods. 4 druhej vety Ústavy SR, g/ v zmysle ust. § 329 ods. 1, 2, 3 CSP nezistil odvolací súd prekážku rozhodnutej veci a h/ súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne vychádzal z § 324 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V podrobnostiach dovolací súd odkazuje na dôvody rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie otec aj matka maloletého (ďalej aj „dovolatelia“). Z obsahu dovolania je zrejmé, že smerovalo proti výroku o styku starého otca s maloletým. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 420 písm. f/ CSP, pretože súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

3.1. Dovolatelia namietali, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkou o prekážke už rozhodnutej veci a takéto rozhodnutie preto možno považovať za arbitrárne. Odvolací súd na vznesenú námietku prekážky už rozhodnutej veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 329 ods. 3 CSP, keď napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu predchádzalo rozhodnutie vo veci samej [rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 11P/126/2017 zo dňa 13. júna 2018 (ďalej len „Rozsudok OS I“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7CoP/231/2018 zo dňa 17. apríla 2019, ktorými bol návrh na styk starého otca s maloletým zamietnutý (ďalej len „Rozsudok KS“) a nie rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podal starý otec len tri dni po nadobudnutí právoplatnosti vyššie spomínaných rozsudkov. Z uznesenia súdu prvej inštancie, sp. zn. 41P/19/2019 zo dňa 11. júna 2019, ako aj z potvrdzujúceho napadnutého uznesenia odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia vyplýva, že ide o rozhodnutie vo veci samej, v ktorom súdy rozhodovali o totožnom merite, nakoľko išlo o rovnakých účastníkov konania, aj o rovnaký právny nárok. Na základe uvedeného mal odvolací súd aplikovať ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) a nadväzne ustanovenie § 230 CSP, a teda nerozhodovať o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo. Pre úplnosť dovocatelia uviedli, že pomery v čase vyhlásenia Rozsudku KS boli úplne rovnaké ako pri rozhodovaní súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia pod sp. zn. 41P/19/2019. Navrhovateľ podľa dovocatel'ov neuviedol vo svojom návrhu žiadnu relevantnú zmenu pomerov.

3.2. Dovocatelia tiež namietali, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie

a vydal tzv. prekvapivé rozhodnutie. Dovolatelia prekvapivosť rozhodnutia videli v skutočnosti, že súd prvej inštancie a odvolací súd rozhodli o návrhu starého otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré úplne popierajú predchádzajúce rozhodnutia, a to výlučne na základe jednostranných, ničím nepodložených tvrdení starého otca. Rodičia teda majú za to, že vydanie uznesenia súdom prvej inštancie a napadnutého uznesenia odvolacím súdom, ktoré vychádzajú zo skutkového stavu zo dňa 11. júna 2019, ktoré popierajú predchádzajúce rozhodnutia, a ktoré nadobudli právoplatnosť sotva dva mesiace predtým, sú vzhľadom na nezmenené okolnosti prekvapivými rozhodnutiami, a teda predstavujú zásah do právnej istoty dovolateľov, ich legitímnych očakávaní, ochrany rodiny a záujmov maloletého dieťaťa. Dovolatelia súčasne poukázali aj na to, že odvolací súd riadne neodôvodnil a riadne nevysvetlil, z akého dôvodu mali byť dovolatelia povinní uzatvoriť so starým otcom dohodu o stretávaní s maloletým, naopak odvolací súd v tejto časti vychádzal z fiktívnych a hypotetický úvah. V dôvodoch dovolania podrobnejšie rozoberali skutkový a právny stav veci a polemizujú s názormi odvolacieho súdu. So zreteľom na uvedené navrhli zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň dovolatelia žiadali o odloženie vykonateľnosti uznesení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

4. K dovolaniu sa vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol dovolanie zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Podľa navrhovateľa dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustný. Odvolací súd účastníkom konania vyčerpávajúcim spôsobom ozrejmil úvahy, ktorými sa riadil pri rozhodovaní, pričom sa vyporiadal s jednotlivými námietkami rodičov v podanom odvolaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a naň oprávnenými osobami (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

9. Pri prieskume splnenia základnej podmienky, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, najvyšší súd konštatuje, že v danom konaní je aj v zmysle judikátov zverejnených v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR - R 21/2018 a R 76/2018 dovolanie podané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré konzumuje vec samú. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľ podal po právoplatnom skončení súdneho konania, sp. zn. 11P/126/2017, ktorým sa rozhodovalo vo veci samej. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zároveň nebol podaný spolu s návrhom na začatie konania a odvolací súd neuložil navrhovateľovi ani ostatným účastníkom povinnosť podať návrh na začatie konania vo veci samej.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo

na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Dovolatelia, vychádzajúc z obsahu dovolania, prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z § 420 písm. f/ CSP a k tomu dovolaciemu dôvodu uvádzajú, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie (najmä pokiaľ ide o námietku res iudicata, túto i nesprávne právne posúdil), odvolací súd vydal tzv. prekvapivé rozhodnutie a sudy nedostatočne zistili skutkový stav veci.

13. K časti dovolania, v ktorej dovolatelia namietajú, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkou o prekážke už rozhodnutej veci, že takéto rozhodnutie možno preto považovať za arbitrárne a odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie v časti povinnosti uzavrieť dohodu so starým otcom, dovolací súd uvádza, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre Súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

13.1. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, resp. v časti zmenil v zmysle § 388 CSP na základe námietky matky uvedenej v jej odvolaní. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií

je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa navrhovateľ domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov sudy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil.

13.2. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu. Zreteľne poukázal na to, ktoré skutočnosti a z akých dôvodov považuje za opodstatnené pre nariadenie neodkladného opatrenia, aké skutkové okolnosti sa zmenili od právoplatne skončeného konania vo veci samej, sp. zn. 11P/126/2017 a prečo zaujal odlišný názor od posledného rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a návrhu vo veci samej a prečo nepovažoval skôr právoplatne

skončené konanie vo veci samej (i o neodkladnom opatrení) za prekážku res iudicata v tomto konaní (porovnaj body 11 až 27 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v spojení s bodmi 22 až 25 odôvodnenia potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie). Dovolací súd nad rámec toho poukazuje na skutočnosť, že v predchádzajúcom konaní vo veci samej, sp. zn. 11P/126/2017 rozhodovali súd prvej inštancie a odvolací súd aj o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Ustanovenia CSP upravujúce inštitút neodkladného opatrenia obsahujú osobitnú úpravu vo vzťahu k res iudicata v § 329 ods. 3 CSP. V predchádzajúcom konaní bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie uznesením, sp. zn. 11P/126/2017 z 19. septembra 2017 v spojení s uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 8CoP/296/2017 z 23. novembra 2017. Ustanovenie § 329 ods. 3 CSP sa preto v tejto veci aplikuje vo vzťahu k týmto uzneseniam a neskôr nariadenému neodkladnému opatreniu. Prekážku res iudicata vo vzťahu nariadeného neodkladného opatrenia s predchádzajúcim rozsudkom (prípadne iným druhom rozhodnutia vo veci samej) neupravuje žiadne osobitné ustanovenie. Z CSP je však zrejmé, že konanie o nariadení neodkladného opatrenia je osobitným typom konania odlišným od konania vo veci samej po viacerých stránkach. Predchádzajúci zamietajúci rozsudok vo veci samej nemožno považovať za spôsobilý založiť prekážku už rozhodnutej veci vo vzťahu k vydanému uzneseniu o neodkladnom opatrení v tomto konaní, ani v prípadoch, v ktorých sa aplikuje § 330 ods. 2 a § 336 ods. 1 veta druhá CSP. Rozhodnutia vo veciach úpravy styku s maloletým sú špecifické tým, že sa pri nich uplatňuje § 121 CMP, podľa ktorého je možné meniť alebo ich rušiť pri zmene pomerov. V danom prípade sa podľa názoru odvolacieho súdu mali zmeniť pomery oproti tým, z ktorých mali vychádzať súdy pri vydaní rozhodnutia, ktorým zamietli návrh starého otca na úpravu styku s maloletým. Z bodu 11 a 13 odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd poukázal na osobitosti konania o nariadení neodkladného opatrenia oproti konaniu vo veci samej. V ďalších bodoch [najmä 14, 15, 19, 22, 27,28 ... „, Argumentácia rodičov, že starý otec podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia len niekoľko dní po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na úpravu styku, nemohlo dôjsť k zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala iné rozhodnutie, nie je logicky správne, pretože starý otec mohol očakávať ponuku rodičov dieťaťa na dohodu tak, ako to rodičia deklarovali v priebehu konania na súde prvej inštancie a súd ich prednes zahrnul aj do odôvodnenia svojho rozhodnutia z 13.6.2018, ktorá však zostala len na úrovni verbálnej aj do podania návrhu starého otca na úpravu styku neodkladným opatrením zo dňa 16.5.2019 (časové obdobie takmer jeden rok). Ponuka reálnej dohody absentuje aj v odvolaní rodičov voči uzneseniu súdu prvej inštancie v preskúmvanej veci. Práve v postoji rodičov vidí odvolací súd potrebu bezodkladnej úpravy pomerov v súlade s návrhom starého otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčil o jeho potrebe v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický.“ ... „Odvolací súd marginálne poznamenáva, že predpoklad súdu prvej inštancie o urovnaní vzťahov v rodine ako podmienky pre úpravu styku starého otca s maloletým vnukom sa nesplnil a odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, iba vyslovil predpoklad, že starý otec svoj nepriateľský postoj voči otcovi bude prenášať na dieťa. Keďže starý otec je vylúčený zo styku s maloletým vnukom minimálne od podania jeho návrhu na úpravu styku vo veci samej (5.9.2017), tento predpoklad v čase terajšieho rozhodovania už má iba hypotetický charakter.“ ... Výsledky doterajšieho dokazovania a z nich vyplývajúce závery predchádzajúcich rozhodnutí, že starý otec má prístup k mal. vnukovi v rodinnom dome ..., kde rodičia aj s maloletým navštevujú starú matku, nemožno bez ďalšieho považovať za preukázané v čase terajšieho rozhodovania vzhľadom na tvrdenie navrhovateľa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia o odsťahovaní starej matky zo spoločnej domácnosti (podložené listom vlastníctva starej matky k bytu ... a rozhodnutím Mesta Košice o znížení počtu žijúcich osôb na adrese ... v Košiciach na počet jeden). Navyše aj v prípade, že by stará matka (manželka navrhovateľa) bývala v rodinnom dome ... je možné vylúčenie starého otca z možnosti stretnutia s mal. vnukom napr. návštevou starej matky práve v čase neprítomnosti starého otca, čo sa dá aj logicky predpokladať, keďže rodičia dieťaťa nemajú záujem o stretnutie so starým otcom a neželajú si ani jeho styk s maloletým. Na tomto mieste poznamenáva, že čestné prehlásenie starej matky ..., že býva

na adrese trvalého pobytu ..., nie je bez ďalšieho presvedčivé, ak na druhej strane je listom vlastníctva preukázané, že je vlastníčkou nehnuteľnosti ..., kde začala miestny poplatok platiť a rozhodnutím Mesta Košice z 10.4.2019 bol výpočet miestneho poplatku upravený na počet jedného užívateľa rodinného domu ...“ ... Odvolací súd je toho presvedčenia, že stav v čase vydania rozhodnutia súdom prvej inštancie z 13. júna 2018, ktorým bol návrh starého otca na úpravu styku s maloletým vnukom vo veci samej z 5.9.2017 zamietnutý a odvolacím súdom potvrdené (status quo ante) a stav terajší (status quo), že starý otec napriek rodičmi deklarovanej vôle v čase rozhodovania súdu prvej inštancie v roku 2018 dohodnúť sa o styku, neprejavili relevantný postup smerujúci k takejto dohode, nota bene, starý otec je naďalej vylúčený zo styku s mal. vnukom, čo nepochybne osvedčuje potrebu neodkladnej úpravy pomerov autoritatívnym rozhodnutím súdu v najlepšom záujme mal. dieťaťa.“ ... „Odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, neposudzuje (ani nemôže) závery Okresného súdu Košice I z 13.6.2018 sp. zn. 11P/126/2017 a Krajského súdu v Košiciach zo 17.4.2019 sp. zn. 7CoP/231/2018 založené na skutkových okolnostiach daných v čase ich rozhodovania, ktoré sa odstupom času zmenili v tom, že k dohode medzi účastníkmi konania nedošlo. Starý otec je naďalej vylúčený zo styku a bez ingerencie súdu za zmenených pomerov predpoklad usporiadania vzťahov v záujme maloletého je vylúčené.“ ... Odvolací súd dodáva, že v zmysle ust. § 329 ods. 1, 2, 3 CSP nezistil prekážku rozhodnutej veci a súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne vychádzal z § 324 a nasl.“] vysvetľoval skutkovú odlišnosť zakladajúcu podľa jeho názoru zmenu pomerov oproti predchádzajúcemu konaniu. Dovolací súd sa vecnou správnosťou prijatých právnych záverov nezaoberal, lebo za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd prípadne vec nesprávne právne posúdil, alebo neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

14. K tej časti dovolania, v ktorej dovolatelia namietajú, že napadnuté rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú prekvapivé, dovolací súd odkazuje na ustanovenie § 382 CSP, podľa ktorého, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Ďalej dovolací súd poznamenáva, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5Cdo/46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd preskúmaval, nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových záveroch pri aplikácii rovnakých právnych noriem v potvrdennej časti uznesenia a v zmenenej časti (spôsob styku maloletého so starým otcom) vyšiel odvolací súd matke v ústrety, keď zobral do úvahy nevhodnosť styku maloletého v obchodnom dome a tiež tým, že matke povolil zúčastňovať sa pri uskutočňovaní styku maloletého so starým otcom. Za právne neúčinnú považoval dovolací súd námietku dovolateľov o „prekvapivosti“, pokiaľ táto vychádzala z rozhodnutí vydanými v iných (vedených Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 11P/126/2017 a Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7CoP/231/2018), než v tomto konaní (vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 41P/19/2019 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 8CoP/229/2019). So zreteľom na vyššie uvedené nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto veci ani prekvapujúce a ani nečakané.

15. Pokiaľ dovolatelia vytýkajú odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie (posúdenie skutočnosti, či sa manželka navrhovateľa odsťahovala z domu),

najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované

za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Dôvodom je fakt, že v tomto type konaní (o neodkladnom opatrení) postačuje osvedčenie rozhodujúcich skutočností.

16. Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade podané dovolanie je procesne neprípustné, lebo dovolatelia v ňom nedôvodne tvrdili, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 52 CMP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

18. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.